

вони мене згадували і до кінця віку не забували

І він показав на Войтенка і Золотаренка, а до Гаврили Довгополенка звернув ся з ласкавим словом.

— А ти, братчику, сідій коло мене та випемо, бо ти бідним чоловіком не погордував. А хто бідним чоловіком не гордує, того Бог добром дарує.

Войтенка і Золотаренка взяли тим часом джури, вивели з хати, розтягли під вікнами та й випарили березою добре. Ще й прочитали їм:

— Гей дуки ви, дуки! За вами луги й луки — нігде нашому брату козаку-нетязі стати й коня попасти.

А довкола зібрало ся товпище.

— Так їх, так! — кричали люди. — Вони з бідного чоловіка остатну сорочку стягають.

— От так Хвесько козак! От так Ганжа Андигер! — кричали радісні голоси. — Се він за нашого брата стоїть, за голоту!

Пер. Г. Х.

JOHN SMOOK

P. O. Zealand, Alta.

No. 34